

Решение № 60596

Номер 60596

Година 25.11.2020

Град Смолян

Районен Съд - Смолян

На 28.10

Година 2020

В публично заседание в следния състав:

Председател:

Секретар:

Прокурор:

като разгледа докладваното от Златанова

Гражданско I инстанция дело

номер

20205440100099

по описа за

2020

година

Ищецът М. С. Ч. от с. ****, общ. Р**** е предявил срещу Главна дирекция „*** полиция“ ***, представлявана от *** обективно и кумулативно съединени иски, както следва: Иск с правно основание чл. 178, ал. 1, т. 3 и чл. 187, ал. 5, т. 2 ЗМВР, с който се иска да бъде осъден ответникът да заплати на ищеца сумата от 277,04 лв. /размерът намален в съдебно заседание/, представляваща дължимо и неплатено трудово възнаграждение за положен от ищеца 55 часа нощен труд в периода 27.01.2017 – 27.01.2020 г., ведно със законната лихва върху главницата, считано от 28.01.2020 г. – датата на подаване на исковата молба до окончателното заплащане на задължението. Иск с правно основание чл. 86, ал. 1 ЗЗД за сумата от 46,23 лв. /размерът намален в съдебно заседание/, представляваща обезщетение за забава в размер на законната лихва върху главницата за всяко отделно месечно възнаграждение за нощен труд, считано от 01.02.2017 г. - първо число на месеца, следващ съответния месец, в който е полаган нощния труд, до 28.01.2020 г.. Иск с правно основание чл. 181, ал. 3, изр.първо ЗМВР за заплащане на левовата равностойност в размер на 1 386 лв. на неосигурената безплатна предпазна храна за периода 27.01.2017 – 27.01.2020 г., ведно със законната лихва върху главницата, считано от подаване на исковата молба до окончателното заплащане на възнаграждението. Иск с правно основание чл. 86, ал. 1 ЗЗД за сумата от 200 лв., представляваща обезщетение за забава в размер на законната лихва върху главницата за левовата равностойност на полагаемата се безплатна храна, начислена за периода 01.02.2017 г. - 28.01.2020 г.. Иск с правно основание чл. чл. 190, ал. 2 ЗМВР за сумата от 600 лв., представляваща обезщетение за неползван 10 работни дни платен годишен отпуск за 2018 г..

Фактическите твърдения, на които ищецът основава исковите, се свеждат до следното: съществуващо служебно правоотношение между страните, по което ищецът изпълнява длъжността Старши полицай – водач на служебно куче, на 12- часови смени по месечни графици, при сумарно отчитане на работното време. За времето от 27.01.2017 – 27.01.2020 г. е положил общо 384 часа нощен труд, който при преизчисляването му с коефициент 1.143 възлиза на 439 часа дневен труд. Разликата след превръщането на часовете положен нощен труд в часове дневен труд представлява 55 часа положен труд, който не му е заплатен, съобразно разпоредбата на чл. 187, ал. 3 ЗМВР и чл. 3, ал. 3 от Наредба № 8121з-407/11.08.2014 г., Наредба № 8121з-592 от 25.05.2015 г. и Наредба № 8121з-776/29.07.2016 г., издавани от министъра на вътрешните работи, уреждащи реда за организацията и разпределянето на работното време, за неговото отчитане, за компенсирането на

работата извън редовното работно време, режима на дежурство, времето за отдих и почивките на държавните служители в Министерството на вътрешните работи, респ. субсидиарно приложимата разпоредба на чл. 9, ал. 2 от Наредбата за структурата и организацията на работната заплата (обн. ДВ от 26.01.2007 г.).

Задължението на работодателя за заплащане на възнаграждение за положения нощен труд е част от задължението за заплащане на трудово възнаграждение, а за последното е установен срок. На основание чл. 84, ал. 1 ЗЗД ответникът е изпаднал в забава след изтичане на срока, в който е трябвало да се изплати съответното възнаграждение. Неизпълнението за заплащане на възнаграждение за положения от ищеца нощен труд Ч. приравняването му с посочения коефициент го е поставило в състояние на забава, за което дължи съответното обезщетение под формата на лихва за забава. Лихвата е дължима върху дължимите възнаграждения по тримесечия, като началната дата за изчисляване е последния ден от месеца, следващ този за тримесечието за което се отнася, с оглед отчитането на труда, изчисляването и изплащането съобразно ЗМВР, като крайната дата за изчисляване е датата на входиране на исковата молба в съда.

В същия период не му е предоставена безплатна храна за специфичните условия на труд – работа с биологични агенти, като е отработил 450 смени, за които му се полага храна на стойност 3,60 лв. на смяна. За положените нощни смени в периода 13.01.2017 – 13.01.2020 му се дължи заплащане на левовата равностойност на полагаемата и не предоставена храна в общ размер на 1 620 лв., ведно със законната лихва върху главницата в размер на 50 лв., дължима за периода 01.01.2017 – 13.01.2020 г..

Твърди също, че не му е бил разрешен и не е ползвал полагаемия се по чл. 190, ал. 2 ЗМВР, вр. чл. 2, т. 10 от Наредбата за определяне на видовете работи, за които се установява допълнителен платен годишен отпуск, допълнителен платен годишен отпуск за 2018 г. в размер на 10 дни, поради което му се дължи левовата равностойност за същия в претендирания размер.

Претендира присъждане на деловодните разноски.

Извън срока по чл. 131 от ГПК ответникът е депозирал писмен отговор на исковата молба, с който оспорва исковете като неоснователни, като твърди, че всички отработени от ищеца часове нощен труд са му заплатени, тъй като в ЗМВР няма препращаща норма К. разпоредбите на КТ и подзаконовите нормативни актове, каквато е НСОПЗ наредба № 8121з-407/11.08.2014 г. е отменена с Наредба № 8121з-592/25.05.2015 г. и Наредба № 8121з-776/29.07.2016 г. на министъра на вътрешните работи и в тези наредби липсва основание за преобразуване на часовете положен нощен труд с коефициент 1.143. Смята, че приложими са специалните правила на ЗМВР и подзаконовите му нормативни актове и че не следва да се прилага по аналогия поради празнота чл. 9, ал. 2 НСОПЗ. Признава факта, че в процесния период ищецът е работил на посочената длъжност и е полагал нощен труд.

Претендира за разноски.

В съдебно заседание ищецът не се явява, за него адв. О. поддържа предявените искове и моли да бъдат уважени по изложените в исковата молба съображения.

Ответникът не се представлява, в писмена молба от юр. *** счита исковете за неоснователни и моли да бъдат отхвърлени по изложените съображения в отговора на исковата молба и в молбата – защита. Прави възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение, платено от ищеца. Претендира присъждане на деловодните разноски.

Съдът, след преценка на изложеното в исковата молба и в отговора на ответника и като обсъди събраните по делото доказателства, прие за установено следното от фактическа страна:

Няма спор между страните, че ищецът работи по служебно правоотношение с ответника в процесния период и понастоящем в ГПУ - *** при РДГП Смолян на длъжност „Старши полицай – водач на служебно куче“.

От заключението по назначената СИЕ се установява, че като държавен служител в системата на М. ищецът работи на смени, съгласно изготвени месечни графици при сумирано отчитане на работното време. През периода 27.01.2017 – 27.01.2020 г. е положил общо 412 смени, от които 81 смени по 8 часа и 331 смени по 12 часа. През процесния период е положил нощен труд общо 280 часа, за които му е заплатено допълнително възнаграждение в размер на 0,25 лв. на час. Положените часове нощен труд обаче не са преобразувани в дневен труд, не са начислени и не са изплатени. Същият следва да бъде заплатен с 50 на сто увеличение върху основното месечно възнаграждение. **В приложение 1 К. заключението** в табличен вид по тримесечия е извършено преобразуване на положения 280 часа нощен труд в 320 часа дневен с коефициент 1,143 в съответствие с чл. 9, ал. 2 НСОПЗ, в резултат на което е определен положен труд в размер на 40 часа на стойност 277,04 лв., които не са начислени и не са изплатени. Не е ползвана и компенсация във вид на почивка. Дължимата лихва е определена по тримесечия в размер на 46,23 лв., начислена К. 27.01.2020 г.. В процесния период на ищеца не е предоставяна безплатна храна по реда на чл. 2, т. 5 НОВР с левова равностойност за всички смени в

размер на 1 386 лв.. Установено е също, че за 2017 и 2019 г. на ищеца е отпуснат и използван допълнителен отпуск по чл. 190, ал. 2 ЗМВР, а за 2018 г. не е отпуснат и не е използван такъв.

Съдът кредитира заключението на ВЛ като обективно и компетентно изготвено, същото е съобразено с нормативната уредба и с представените по делото доказателства и не е оспорено от страните.

При така установеното от фактическа страна съдът направи следните правни изводи:

Предявени са 5 обективно съединени иски:

Иск с правно основание чл. 178, ал. 1, т. 3 и чл. 187, ал. 5, т. 2 ЗМВР, с който се иска да бъде осъден ответникът да заплати на ищеца сумата от 277,04 лв. /размерът намален в съдебно заседание/, представляваща дължимо и неплатено трудово възнаграждение за положен от ищеца 55 часа нощен труд в периода 27.01.2017 – 27.01.2020 г., ведно със законната лихва върху главницата, считано от 28.01.2020 г. – датата на подаване на исковата молба до окончателното заплащане на задължението.

Иск с правно основание чл. 86, ал. 1 ЗЗД за сумата от 46,23 лв. /размерът намален в съдебно заседание/, представляваща обезщетение за забава в размер на законната лихва върху главницата за всяко отделно месечно възнаграждение за нощен труд, считано от 01.02.2017 г. - първо число на месеца, следващ съответния месец, в който е полаган извънредният труд, до 28.01.2020 г..

Иск с правно основание чл. 181, ал. 3, изр.първо ЗМВР за заплащане на левовата равностойност в размер на 1 386 лв. на неосигурената безплатна предпазна храна за периода 27.01.2017 – 27.01.2020 г., ведно със законната лихва върху главницата, считано от подаване на исковата молба до окончателното заплащане на възнаграждението.

Иск с правно основание чл. 86, ал. 1 ЗЗД за сумата от 200 лв., представляваща обезщетение за забава в размер на законната лихва върху главницата за левовата равностойност на полагаемата се безплатна храна, начислена за периода 01.02.2017 г. - 28.01.2020 г..

Иск с правно основание чл. чл. 190, ал. 2 ЗМВР за сумата от 600 лв., представляваща обезщетение за неползван 10 работни дни платен годишен отпуск за 2018 г..

Безспорно се установи, че ищецът е работил в процесния период по служебно правоотношение с ответника. Безспорно се установи също, че в посочения период от време същият е положил нощен труд, който след преобразуването му в дневен не е напълно заплатен. Безспорно се установи разлика от 40 часа между нощните и дневните часове, след преобразуването на нощния труд, които не са начислени и заплатени от работодателя и са на стойност 277,04 лв..

КТ намира субсидиарно приложение по отношение на работещите по служебно правоотношение по ЗМВР.

В чл. 187, ал. 1 ЗМВР е регламентирано, че нормалната продължителност на работното време на държавните служители в М. е 8 часа дневно и 40 часа седмично при 5-дневна работна седмица, като съгл. ал. 3 работното време на държавните служители се изчислява в работни дни – подневно, а за работещите на 8 -, 12 - или 24 - часови смени – сумирано за тримесечен период. Определянето на 24 - часова смяна е по изключение. При работа на смени е възможно полагането на труд и през нощта между 22,00 и 6,00 ч., като работните часове не следва да надвишават средно 8 часа за всеки 24-часов период.

Съгласно чл. 187, ал. 9 ЗМВР редът за организацията и разпределянето на работното време, за неговото отчитане, за компенсирането на работата на държавните служители извън редовното работно време, режимът на дежурство, времето за отдих и почивките за държавните служители се определят с наредба на министъра на вътрешните работи. На това основание са издадени Наредба № 81213-592/25.05.2015 г.; Наредба № 81213-407/11.08.2014 г.; Наредба № 81213-776/29.07.2016 г. и Наредба № 81213-1429/23.11.2017 г.. Съгласно разпоредбата на чл. 31, ал. 2 от Наредба № 81213-407/11.08.2014 г., в сила от 19.08.2014 – 02.08.2016 г., при сумирано отчитане на отработеното време общият брой часове положен труд между 22,00 ч. и 6,00 ч. за отчетния период се умножава по 0,143, като полученото число се сумира с общия брой отработени часове за отчетния период – т. е. часовете положен нощен труд се преизчисляват с коефициент 1,143. Последвалите наредби № 81213-592/25.05.2015 г., в сила от 01.04.2015 г., отменена с решение на ВАС от 11.07.2016 г. по адм.д. № 5450/2016 г. и 81213-776/29.07.2016 г., в сила от 02.08.2016 г., отменена с решение от 10.12.2019 г. по адм.д. № 8601/2019 г. не съдържат норми, уреждащи отчитане на отработените часове нощен труд с коефициент, аналогични на нормата на чл. 31, ал. 2 от Наредба № 81213-407/11.08.2014 г.,.

За периода от 02.06.2016 г. до 29.07.2016 г. е действала Наредба № 81213-592/25.05.2015 г. за реда за организацията и разпределянето на работното време, за неговото отчитане, за компенсирането на работата извън редовното работно време, режима на дежурство, времето за отдих и почивките на държавните служители в Министерството на вътрешните работи /обн., ДВ, бр. 40 от 02.06.2015 г. и отменена с Решение № 8585/11.07.2016 г. на ВАС по адм. д. № 5450/2016 г., обнародвано ДВ, бр. 59 и влязло в сила на 29.07.2016 г./ С § 4 от заключителните разпоредби на Наредба № 81213-592/25.05.2015 г. е отменена Наредба № 81213-407/11.08.2014 г. за реда за организацията и разпределянето на работното време, за неговото отчитане, за компенсирането на работата извън

редовното работно време, режима на дежурство, времето за отдих и почивките на държавните служители в Министерството на вътрешните работи /обн., ДВ, бр. 69 от 2014 г. /, която е възстановила действието си след отмяната на подзаконовия нормативен акт, с който е била отменена.

Съгласно чл. 195, ал. 1 от АПК подзаконовият нормативен акт се смята за отменен от деня на влизането в сила на съдебното решение. Наредба № 8121з-407/11.08.2014 г. е била отменена с § 4 от заключителните разпоредби на Наредба № 8121з-776/29.07.2016 г. за реда за организацията и разпределянето на работното време, за неговото отчитане, за компенсирането на работата извън редовното работно време, режима на дежурство, времето за отдих и почивките на държавните служители в Министерството на вътрешните работи /обн., ДВ, бр. 60 от 2.08.2016 г., в сила от 02.08.2016 г./.

Разпоредбите на чл. 3, ал. 3 от Наредба № 8121з-407/11.08.2014 г., Наредба № 8121з-592/25.05.2015 г.; Наредба № 8121з-776/29.07.2016 г. и Наредба № 8121з-1429/23.11.2017 г. са аналогични и гласят, че за държавните служители в М. е възможно полагането на труд и през нощта между 22,00 ч. и 6,00 ч., като работните часове не следва да надвишават средно 8 часа за всеки 24-часов период. В Наредба № 8121з-592/25.05.2015 г. и Наредба № 8121з-776/29.07.2016 г. липсва изрично правило, аналогично на чл. 31, ал. 2 от Наредба № 8121з-407/11.08.2014 г., съгласно който В разпоредбите на чл. 31 от Наредба № 8121з-592/25.05.2015 г. и Наредба № 8121з-776/29.07.2016 г. е предвидено, че отработеното време между 22,00 ч. и 06,00 ч. се отчита с протокол, като са посочени лицата, които го изготвят, сроковете за това и начинът на отчитане на броя отработени часове. Съгласно чл. 179, ал. 1, предл. 2 от ЗМВР, на държавните служители се изплащат допълнителни възнаграждения за полагане на труд през нощта от 22,00 ч. до 6,00 ч., а съобразно чл. 9 и чл. 12 от Раздел III на Наредба № 8121з-908/02.08.2018 г. за условията и реда за изплащане на допълнителни възнаграждения на държавните служители в министерството на вътрешните работи /обн. ДВ, бр. 67/14.08.2018 г., в сила от 14.08.2018 г., изд. на осн. чл. 179, ал. 2 от ЗМВР/, за всеки отработен нощен час или за част от него от 22,00 ч. до 6,00 ч. на държавните служители се изплаща допълнително възнаграждение за нощен труд след предоставяне в съответните финансови звена на протокол-приложение № 6 К. чл. 31, ал. 1 от Наредба № 8121з-776/29.07.2016 г..

С оглед липсата на специално правило за ставка на допълнителното възнаграждение за нощен труд или което да определи методология за превръщането на отработените нощни часове в дневни при сумирано изчисляване на работното време по отношение на държавните служители в М., съдът счита, че тази нормативна празнота следва да се преодолее Ч. субсидиарното приложение на чл. 9, ал. 2 от Наредбата за структурата и организацията на работната заплата /НСОРЗ/. Съгласно това общо правило, при сумирано изчисляване на работното време нощните часове се превръщат в дневни с коефициент, равен на отношението между нормалната продължителност на дневното и нощното работно време, установени за подневно отчитане на работното време за съответното работно място, т. е. приложимият коефициент за преизчисляване на нощния труд в дневен е 1,143, получен като частно при деление на нормалната продължителност на дневното /8 часа/ и нощното /7 часа/ работно време. Възприемането на обратното становище би поставило държавния служител в М. в неравностойно положение спрямо работниците и служителите, чиито правоотношения се регулират от Кодекса на труда и Наредбата за структурата и организацията на работната заплата.

Съдът отчита и обстоятелството, че с Решение № 16766 от 10.12.2019 г. на ВАС по адм. д. № 8601/2019 г., 5-членен с-в, докладчик съдията РД, е отменена Наредба № 8121з-776 от 29.07.2016 г. за реда за организацията и разпределянето на работното време, за неговото отчитане, за компенсирането на работата извън редовното работно време, режима на дежурство, времето за отдих и почивките на държавните служители в Министерството на вътрешните работи, издадена от министъра на вътрешните работи, обн. ДВ, бр. 60 от 2.08.2016 г., в сила от 2.08.2016 г., в частта ѝ относно чл. 8, чл. 14, ал. 2 и ал. 3, чл. 16, ал. 3, чл. 18, ал. 3, чл. 20а, чл. 21, ал. 2, чл. 23, ал. 2, чл. 24, ал. 2, чл. 25, ал. 1, чл. 26, ал. 2, чл. 32, ал. 2, чл. 33, ал. 1, § 3 от заключителните разпоредби, приложение № 1 К. чл. 18, ал. 3 и чл. 23, ал. 1, приложение № 3 К. чл. 24, ал. 2 и чл. 26, ал. 3. Тази отмяна, засягаща и полагането на извънреден труд извън нормативно определените часове, е индигна, че е недопустима законова празнота при уреждане на преизчисляването на нощния в дневен труд за служителите в М..

Възражението на ответника, че е платил на ищеца нощния труд е неоснователно. Превръщането на нощните часове в дневни съгласно чл. 9, ал. 2 НСОПЗ се извършва при сумирано изчисляване на работното време, но това не означава, че спрямо нощните часове не се прилага чл. 8 от НСОПЗ. Съгласно чл. 8 за всеки отработен час или за част от него между 22,00 ч. и 6,00 ч. на работниците и служителите се заплаща допълнително трудово възнаграждение за нощен труд в размер не по-малък от 0,25 лв. Двете разпоредби се прилагат едновременно, тъй като при сумирано изчисляване на работното време нощните часове се превръщат в дневни с коефициент 1.143 и за същите тези нощни часове се заплаща допълнително трудово възнаграждение за нощен труд в размер на 0,25 лв. за

всеки час /ставката по чл. 8 НСОПЗ/. Аналогични мотиви са развити в решение № 14/27.03.2012 по дело №405/2011 на ВКС, ГК, IV г.о., които съдът напълно споделя. В цитираното решение е посочено, че възнаграждението по чл. 261 КТ се дължи на друго основание. Съгласно чл. 6 от Наредбата допълнителните и други трудови възнаграждения, приета с Постановление № 133 на Министерския съвет от 1993 г, отм. ДВ бр. 9/2007, считано от 01.07.2007 и чл. 8 от Наредбата за структурата и организацията на работната заплата, в сила от посочената дата, за всеки отработен нощен час или за част от него между 22,00 ч. и 6,00 ч. на работниците и служителите се заплаща допълнително трудово възнаграждение за нощен труд, независимо от вида на трудовия договор (само дневни, нощни или смесена работа); начина на отчитане на работното време (подневно или сумирано); системата на заплащане на труда; вида на работните смени (смесени с дневна и нощна продължителност или само нощна). Ето защо, няма значение, че при сумирано отчитане на работното време нощните часове се превръщат в дневни. Посочената в чл. 7 от отменената наредба и съответно чл. 9 от сега действащата наредба методологията е само с оглед установения по законодателен път начин за отчитане на нормата фактически положен труд. Тези разпоредби се прилагат едновременно с правилата за заплащане на нощния труд, т. е. при сумирано изчисляване на работното време нощните часове се превръщат в дневни с коефициент 1,143 и за същите тези нощни часове се заплаща и допълнително трудово възнаграждение за нощен труд. Трудовото законодателство дава право на работещите да получат от една страна завишено почасово заплащане за нощния си труд, а от друга задължава работодателите да преизчисляват нощните часове в дневни и така да съобра-зят продължителността на работния ден. Когато последната е надвишена пък, очевиден се касае за положен извънреден труд, който следва да бъде компенсирани. Това са две различни основания за заплащането на допълнителни възнаграждения. В случая, както е посочено по-горе, на ищеца е изплатена само добавката от 0.25 лв. за всеки отработен нощен час за исковия период, но не и разликата отработени часове, получен след преобразуването на нощните часове в дневни.

Както се посочи по-горе, експертизата установява, че положеният от ищеца извънреден труд е заплатен, но не е платена разликата, получена от преобразуването на нощните часове труд в дневни. Положеният от ищеца труд от 40 часа, е установен от експертизата при отчитане на предвидената продължителност на полагаането на труд при сумирано изчисляване на работното време, след превръщане на нощните часове в дневни, като е начислен само нощен труд, който не е бил преизчислен в дневен. Безспорно се установи от заключението по СИЕ, че положените 40 часа труд, получени след преобразуването на положения нощен труд в дневен, са положени от ищеца по утвърден график от ответника, както и че този труд не е начислен и изплатен и не е компенсирани с почивка. По делото ответникът не твърди, нито е представил доказателства за заплащане на ищеца на дължимото допълнително възнаграждение за положения през исковия период нощен труд в установения от експертизата размер.

Ето защо ответникът дължи да заплати на ищеца сумата от 277,04 лв., представляваща стойността на положения 40 часа труд, ведно със законната лихва върху главницата, считано от 28.01.2020 г. – датата на подаване на исковата молба до окончателното заплащане на задължението.

Искът за лихви също е основателен и следва да бъде уважен изцяло, тъй като ответникът е изпаднал на забава, като не е платил съответните часове труд в месеца следващ съответния месец, в който е положен извънредният труд. Лихва върху дължимата помесечно сума за труда се дължи от първо число от месеца, следващ този, за който се дължи трудовото възнаграждение, като от заключението на вещото лице, кредитирано от съда и неоспорено от страните, се установява, че дължимата лихва, считано от падежа на всяка една от дължимите помесечно главници до посочената дата в исковата молба – 27.01.2020 г. възлиза в размер на 46,23 лв..

Относно иска за заплащане на левовата равностойност на полагаемата се храна:

Съгласно разпоредбата на чл. 181, ал. 3, 4 и 5 ЗМВР, за извършване на дейности, свързани със специфичния характер на труда на служителите по чл. 142, ал. 1, т. 1 – 3 и ал. 3, се осигурява безплатна храна. Размерът на доволствията и условията и реда за предоставянето им се определят ежегодно със заповед на министъра на вътрешните работи.

В изпълнение на чл. 181, ал. 3 ЗМВР е издадена Наредба № 81213-904/ 30.07.2015 г., а въз основа на нея са издадени съответно заповед № 81233-38/19.01.2016 г.; Заповед № 81213-693/08.07.2016 и заповед № 81233-57/09.01.2017 г., които предвиждат да бъде осигурявана безплатна храна в натура при работа при специфични условия. В чл. 2 от Наредба 812133-904 от 30.07.2015 г. са изчерпателно изброени дейностите, определени за специфични. В т. 2 са предвидени и дейности под въздействието на биологични агенти, каквито без съмнение са служебните полицейски кучета. Няма спор, че по повод на изпълнение на служебните му задължения ищецът е извършвал специфични дейности като водач на служебно куче.

Безспорно се установи от експертизата, че ответникът не е осигурил на ищеца такава безплатна

храна в натура през процесния период. Както се установи от заключението по СИЕ левовата равностойност на полагаемата се храна за процесния период е в размер на 1386 лв. /81 смени по 2,40 лв. и 331 смени по 3,60 лв., като размерът на сумите за безплатната храна за работа при условията по чл. 2, т. 2-10 от Наредба 81213з-904 от 30.07.2015 г. е определен на база продължителността на работните смени – съответно в случая 8 часа и 12 часа. Ответникът не ангажира доказателства левовата равностойност на полагаемата се безплатна храна на ищеца да му е платена.

Ще следва да бъде осъден ответникът да заплати на ищеца левовата равностойност на полагаемата се, но непредоставена храна в натура в процесния период, в размер на 1 386 лв., ведно със законната лихва върху същата сума, считано от 28.01.2020 г. до окончателното заплащане на задължението.

Искът за лихва върху левовата равностойност на полагаемата се храна за работа при специфични условия е недоказан. От страна на ищеца не се ангажират каквито и да е доказателства и данни за определянето на размер на тази лихва, предвид обстоятелството, че в различните месеци ищецът е полагал различен брой смени с различна продължителност, данни за които не се съдържат и в заключението на вещото лице, тъй като такава задача не му е била поставяна, то за съда е невъзможно сам да определи размера на лихвата, поради което искът следва да бъде отхвърлен.

Относно иска за допълнителен отпуск:

Съгласно разпоредбата на чл. 190, ал. 2 ЗМВР Държавните служители по чл. 142, ал. 1, т. 2 имат право на отпуск за работа при специфични условия и рискове за живота и здравето, които не могат да бъдат отстранени, ограничени или намалени, независимо от предприетите мерки, при условията и в размерите, предвидени в Кодекса на труда.

С Наредбата за определяне на видовете работи, за които се установява допълнителен платен годишен отпуск, обн., ДВ, бр. 103 от 23.12.2005 г., посл. изм. бр. 14 от 18.02.2020 г. се определят видовете работи, извършвани при специфични условия и рискове за живота и здравето, които не могат да бъдат отстранени, ограничени или намалени, независимо от предприетите мерки, за които се установява допълнителен платен годишен отпуск като допълнителна мярка за превенция на здравните рискове за работниците и служителите. В чл. 2, т. 10 е предоставено право на допълнителен платен годишен отпуск по чл. 1 на работници и служители, които извършват работи в контакт с биологични материали, течности и секрети, създаващи риск от възникване на инфекции.

Със заповед № 8121з-171/19.02.2019 г. на М. е изменена и допълнена заповед № 8121з-1529/05.12.2018 г., с която на служителите, работещи в пряк контакт с биологични агенти, създаващи риск от възникване на инфекции са определени 10 работни дни допълнителен отпуск, като същата заповед влиза в сила от 05.12.2018 г..

Както се установи от заключението по СИЕ на ищеца е отпуснат и е ползвал допълнителен отпуск през 2017 и 2019 г., а през 2018 г. не му е отпуснат и не е ползван. Липсват данни такъв да е бил заявен, но съдът приема, че ищецът не е заявявал допълнителен отпуск през 2018 г., тъй като общо правило е отпусъкът да се отпуска по молба на работника и служителя.

Неоснователен е искът за заплащане на 10 дни неползван допълнителен отпуск за 2018 г. за работа при специфични условия и риск за здравето, тъй като необходимо условие за това е служебното правоотношение на ищеца с ответника да бъде прекратено, което в случая не е налице. В чл. 189, ал. 6 ЗМВР е въведена забрана за компенсирането на отпуските по ал. 1, т. 1-3 с парично обезщетение, освен при прекратяване на служебното правоотношение.

Относно разноските:

Ищецът претендира присъждане на деловодните разноски. Такива същият е платил на адв. О. в размер на 500 лв., видно от договора за правна защита и съдействие на л. 6. Неоснователно е възражението на ответника за прекомерност на платеното адвокатско възнаграждение от ищеца. Заплатеното от ищеца адвокатско възнаграждение в размер на 500 лв. с оглед материалния интерес по делото и предвид предявените общо 5 кумулативно съединени иски не е прекомерен и е в минималните размери и следва да му бъде присъдено, пропорционално на уважената част от исковите. Ще следва, с оглед изхода на делото, на осн. чл. 78, ал. 1 от ГПК ответникът да бъде осъден да заплати на ищеца направените разноски за адвокатско възнаграждение в размер на 362,25 лв., пропорционално на уважената част от исковите.

Ответникът също претендира заплащане на юрисконсултско възнаграждение. Ще следва на основание чл. 78, ал. 3, вр. ал. 8 ГПК да бъде осъден ищецът да плати на ответника юрисконсултско възнаграждение в размер на 101,72 лв., пропорционално на отхвърлената част от исковите.

Ще следва на основание чл. 78, ал. 6 ГПК да бъде осъден ответникът да заплати по сметка на РС Смолян сумата от 295,44 лв., от която 155,44 лв. държавна такса и 140 лв. за възнаграждение на вещо лице.

Мотивиран от изложените съображения Смолянският районен съд

РЕШИ:

ОСЪЖДА Главна дирекция „*** П., със седалище и адрес на управление гр. ***, п.к. 1202, бул. „****“ № 46, представлявана от главен комисар *** на основание 178, ал. 1, т. 3, вр. чл. 187, ал. 5, т. 2 ЗМВР да заплати на М. С. Ч., ЕГН *, от с. ***, общ. ***, сумата от 277,04 лева, представляваща допълнително трудово възнаграждение за положения 40 часа труд в периода 27.01.2017 – 27.01.2020 г., ведно със законната лихва върху главницата, считано от 28.01.2020 г. – датата на подаване на исковата молба до окончателното заплащане на задължението, като **ОТХВЪРЛЯ** иска за разликата над уважения размер от 40 часа труд до пълния предявен размер от 55 часа.

ОСЪЖДА Главна дирекция „*** П., със седалище и адрес на управление гр. ***, п.к. 1202, бул. „****“ № 46, представлявана от главен комисар *** на основание чл. 86, ал. 1 ЗЗД да заплати на М. С. Ч., ЕГН *, от с. ***, общ. ***, сумата от 46,23 лева, представляваща обезщетение за забава в размер на законната лихва върху главницата за всяко отделно допълнително месечно възнаграждение за труд, считано от първо число на месеца, следващ тримесечието, в което е полаган труда, до 28.01.2020 г.

ОСЪЖДА Главна дирекция „*** П., със седалище и адрес на управление гр. ***, п.к. 1202, бул. „****“ № 46, представлявана от главен комисар *** на основание чл. 181, ал. 3, изр. първо ЗМВР да заплати на М. С. Ч., ЕГН *, от с. ***, общ. ***, сумата от 1 386 лв., представляваща левовата равностойност на полагаема се безплатна храна за специфичния характер на труда, за периода 27.01.2017 – 27.01.2020 г., ведно със законната лихва върху главницата, считано от 28.01.2020 г. – датата на подаване на исковата молба до окончателното заплащане на задължението.

ОТХВЪРЛЯ като неоснователен и недоказан иска с правно основание чл. 86, ал. 1 ЗЗД, предявен от М. С. Ч., ЕГН *, от с. ***, общ. ***, срещу Главна дирекция „*** П., със седалище и адрес на управление гр. ***, п.к. 1202, бул. „****“ № 46, представлявана от главен комисар ***, за сумата от 200 лв., представляваща обезщетение за забава върху неплатената легова равностойност на полагаемата се безплатна храна за специфичния характер на работа, начислена за периода 01.02.2017 г. - 28.01.2020 г., върху всяко отделно месечно вземане.

ОТХВЪРЛЯ като неоснователен и недоказан иска с правно основание чл. 86, ал. 1 ЗЗД, предявен от М. С. Ч., ЕГН *, от с. ***, общ. ***, срещу Главна дирекция „*** П., със седалище и адрес на управление гр. ***, п.к. 1202, бул. „****“ № 46, представлявана от главен комисар ***, за сумата от 600 лв., представляваща парична компенсация за неползван за 2018 г. 10-дни допълнителен отпуск за работа при специфични условия.

ОСЪЖДА Главна дирекция „*** П., със седалище и адрес на управление гр. ***, п.к. 1202, бул. „****“ № 46, представлявана от главен комисар *** на основание чл. 78, ал. 1 ГПК да заплати на М. С. Ч., ЕГН *, от с. ***, общ. ***, сумата от 362,25 лева за направените деловодните разноски за платено адвокатско възнаграждение, пропорционално на уважената част от исковите.

ОСЪЖДА М. С. Ч., ЕГН *, от с. ***, общ. ***, на основание чл. 78, ал. 3, вр. ал. 8 ГПК да заплати на Главна дирекция „*** П., със седалище и адрес на управление гр. ***, п.к. 1202, бул. „****“ № 46, представлявана от главен комисар ***, сумата от 101,72 лв. за юрисконсултско възнаграждение, пропорционално на отхвърлената част от исковите.

ОСЪЖДА Главна дирекция „*** П., със седалище и адрес на управление гр. ***, п.к. 1202, бул. „****“ № 46, представлявана от главен комисар *** на основание чл. 78, ал. 6 ГПК да заплати по сметка на РС Смолян сумата от 295,44 лв., от която 155,44 лв. държавна такса и 140 лв. за възнаграждение на вещо лице.

Решението може да бъде обжалвано с въззивна жалба пред Смолянски окръжен съд в двуседмичен срок, считано от връчването му на страните.

Решението да се връчи на страните, като на ищеца Ч. адв. О. на посочения в исковата молба съдебен адрес.

РАЙОНЕН СЪДИЯ: